

ACHTERGRONDTEKST BIJ VIERING VOOR TWEDE ZONDAG VASTEN 2019

LITURGIE BROEDERLIJK DELEN

Onderweg naar een hoopvolle toekomst, is verbondenheid tussen mensen heel belangrijk. In Guatemala voel je die verbondenheid in de gezamenlijke strijd van arme boeren tegen het grootgrondbezit. De 34-jarige César, vader van vijf zonen, boer zonder eigen grond, heeft samen met 30 lotgenoten de leegstaande koffieplantage La Mina bezet. Ze hopen dat de regering hun het recht toekent om de grond te bewerken. Want ja, ook zij dromen van een eigen landbouwweld.

Abraham is op tocht gegaan, Gods roepende stem achterna die hem een nieuwe toekomst beloofde. Een 'roepende stilte' zou je kunnen zeggen. Hij maakt zich los van zijn familie, van zijn stam. Maar onderweg twijfelt hij. Heeft hij zichzelf niet iets wijs gemaakt? Maar Gods stem laat hem niet los. In de donkere nacht krijgt hij de boodschap: 'kijk naar de hemel en tel de sterren als je dat kan. Zo talrijk zal je nageslacht worden'.

Toch is Abraham niet gerust. Hij kreeg immers nog geen enkel teken, dat die toekomst voor hem is weggelegd. Hij spreekt zijn onzekerheid uit. 'Enige God, hoe kan ik weten dat ik het echt ga krijgen?' Dan mag hij een oud ritueel uitvoeren dat past bij een verbond tussen twee partners: offerdieren doorsnijden, de stukken tegenover elkaar leggen en dan wachten op het verterende vuur van God, die dit offer zal voltrekken.

Maar er gebeurt niets. Abraham heeft vooral moeite om de roofvogels weg te jagen van het vlees en valt daarna in een diepe slaap. 'Hevige angst en duisternis overvielen hem'. Als de zon is onder gegaan, in het nachtdonker, komt dan het bevrijdende vuur dat alles verteert. God heeft hem antwoord gegeven: 'Ik geef dit land dat ligt tussen de stromen vol levenwekkend water aan jou en je nakomelingen'. God sluit een verbond met hem waar Abraham op kan rekenen.

Jezus neemt 3 leerlingen mee de berg Tabor op om er te bidden. Bidden kan een mens veranderen. Het doorleven van Gods aanwezigheid doet Jezus' gezicht stralen en zelfs zijn kleren worden verblindend wit. Bidden roept ook verbondenheid op: Jezus is niet langer alleen, Mozes, de wet en Elia, de profeet houden hem gezelschap. De hele Bijbel wordt voor hem een 'open boek'. De figuren en verhalen spreken tot hem en tonen een moeilijke maar hoopvolle weg. En dit precies op het ogenblik dat Jezus voor een enorm moeilijke beslissing staat. Zij spreken onder elkaar over 'zijn heengaan', zeg maar 'zijn exodus'. Wat het volk in de woestijn moest meemaken, staat nu ook Jezus te wachten: doorgaan zonder te weten waar je uitkomt.

De spanning is te snijden bij de leiders in Jeruzalem: ze willen Jezus oppakken en uit de weg ruimen. Zal hij die lijdensweg moeten gaan? En waar is dan dat beloftevolle 'rijk van God', waar hij zo vurig over gesproken heeft?

Terwijl Jezus hierover mediteert en kracht put uit de diepste grond van zijn bestaan - de God van de uittocht, de God van de belofte - vallen de drie leerlingen gewoon in slaap. Ze zijn er niet klaar voor om met Jezus die moeizame weg te gaan. Ze dromen van een paradijselijk 'happy-end', misschien wel van een ministerpost in het nieuwe koninkrijk. Als de leerlingen wakker worden en Jezus zien stralen, denken ze dat het al zo ver is. Petrus zegt daarom: 'Meester, het is hier goed. Laten we drie tenten bouwen, één voor u, één voor Mozes, één voor Elia'. Maar hij wist niet wat hij zei. En dan is er plots helemaal niets meer te zien. Eén wolk overschaduwde alles. En uit die wolk, die Stem die in de stilte

spreekt, roept, verwijzend naar Jezus: 'Dit is mijn zoon, die Ik heb uitgekozen. Luistert naar hem!'

Soms neemt *horen* het over van *zien*. Met dat horen moet je verder de weg gaan, je moet afdalen. Misschien draag je wel iets lichtend mee in jezelf, de warmte van Gods nabijheid, het vuur van de profeten. Dat en verbondenheid moeten volstaan op de weg naar een betere toekomst

Jan De Roeck